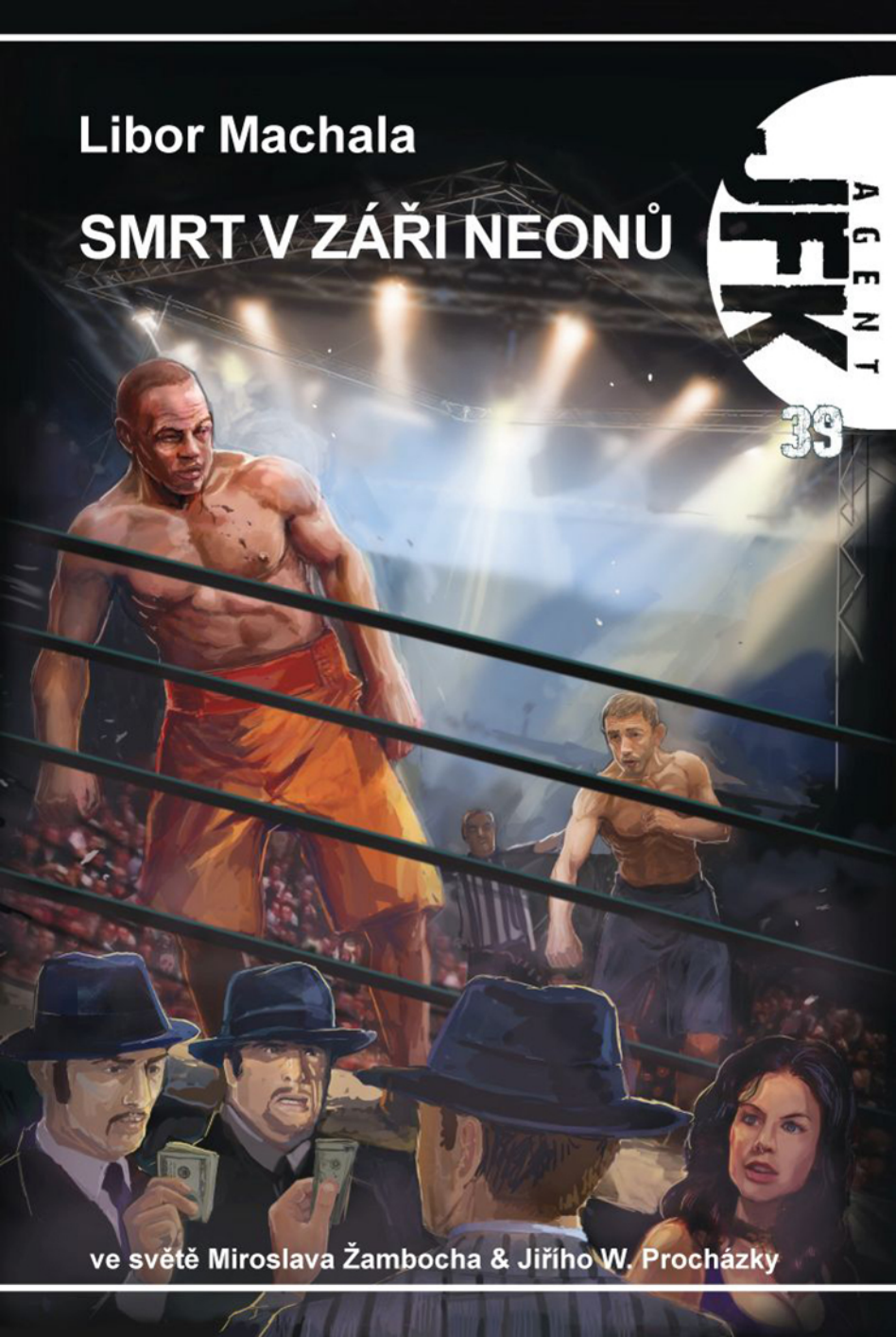
Libor Machala

SMRT V ZÁŘI NEONŮ

AGENT JFK 39

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

39

SMRT V ZÁŘI NEONŮ

Libor Machala

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Stanislav Juhaňák – TRITON

Copyright © Libor Machala, 2017
Cover Art © Petr Vyoral, 2017
Design © Jan Doležálek, 2017
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017
© EF, 2017
All rights reserved.

ISBN 978-80-7553-512-2 (pdf)

Pozorovatel, hlášení 9:

Kovář se svými společníky sledoval stopu ukradených lodí společnosti až hluboko do indiánského teritoria a zjistil, že nejde o pašování zlata, zbraní ani jiného kontrabandu, jak se původně domnívali. Dostali se na stopu rozsáhlého experimentu, kde je na izolovaných skupinách lidí testována psychoaktivní látka.

Psychoaktivní látka má různorodé účinky, od zvýšené fyzické síly, odolnosti vůči bolesti a vytrvalosti až po zničující agresivnost hraničící se sebedestrukcí. Na druhou stranu, při správném dávkování (a duchovním vedení?) je možné psychofarmakum (drogu?) využít pro válečné účely, jak se to povedlo indiánskému šamanovi.

V rámci pronásledování JFK utrpěl vážná, až smrtelná zranění, která však nějakým způsobem přežil a to bez pozorovatelných zdravotních následků.

Na základě telepatického kontaktu Kovář–van Wonder je možné soudit, že transformace bývalého fyzika nekončí. Je otázkou, v co se vlastně proměňuje.

Bráním se činění vlastních závěrů. Je tak těžké, být nezúčastněný.

01.

Ostrý hrot trnu pronikl tenkou látkou, poranil pravou paži Johna Kováře a hedvábí se zbarvilo krví do ruda. JFK zasyčel, spolkl kletbu deroucí se na jazyk a odstrčil ostnatou větev. Na vlastní kůži se přesvědčil, že luxusní košile se zpevněnou náprsenkou, zažehleným límečkem a zlatými knoflíčky na dvojitých francouzských manžetách není vhodný oděvní doplněk do křovinatého porostu. Snažil se držet krok s Hucklem na klikaté stezce podél břehu jednoho z mnoha slepých ramen Mississippi, ale v nových lakýrkách, které nebyly stvořené na chůzi v terénu, to byl obtížný úkol. Musel ve spěchu opustit slavnostní firemní banket pořádaný Durandem, když mu tenhle bystrý kluk předal důležitou zprávu, že našel Erzulii, jednu ze dvou ztracených lodí společnosti Durand a spol.

Už to muselo být přes půl hodiny od chvíle, kdy minuli poslední orleanský domek. Huckle se konečně zastavil a ukázal prstem ke břehu. Kovář za křovím a stromy rozeznal tvar říčního člunu s nízkým ponorem vhodným pro plavbu do horních toků. Sešel níž k vodní hladině, aby si plavidlo prohlédl blíže. Nebylo pochyb, nápis na kabině hlásal, že se loď jmenuje Erzulie. Tohle bylo to místo, kde se vylodil Cotton, chlap, který ukradl loď jejich firmy, chlap, který byl zapletený do distribuce a pokusů s tajemnou drogou, chlap, kterého ještě před pár dny pronásledoval v Teritoriu. Bohužel mu proklouzl mezi prsty.

„Tady vidíš, k čemu je dobré vzdělání. Jak bys chtěl najít Erzulii bez toho, že bys uměl číst?“ prohodil JFK se špetkou pýchy, že může dát klukovi poučný příklad ze života.

„Kdybyste mi řekl, pane, že hledáte loď s nejškaredší zelenou kabinou na Řece, tak bych ji našel taky," odpověděl drze Huckle.

JFK vrhl po klukovi pohledem, ale ten okamžitě nasadil nevinnou dětskou tvář, která dokázala přelstít i zkušeného bývalého agenta EF.

„Za tu námahu a rychlost si zasloužím dvacet dolarů, pane."

„Naše dohoda byla deset dolarů, když se ti podaří loď najít, a muži by měli ctít smlouvy, i když nejsou stvrzeny na papíře."

Huckle mlčky pozoroval Johna a probíral si další Kovářovo moudro ve své hlavě.

„Trochu si ji prohlídnu, ty zůstaň tady, mohlo by to být nebezpečné."

„Jestli je to nebezpečné, tak mi zaplaťte hned, ať nepřijdu o výdělek, kdybyste se nevrátil."

JFK zvedl varovně prst, nemínil se dohadovat s hubatým klukem. Obrátil svou pozornost zpátky k říčnímu člunu, který byl po částečném najetí na břeh mírně nakloněný a vypadal opuštěně. Johnovi se podařilo prodrat křovím až k bortu lodi, aniž by si nabral vodu do drahých polobotek, a přehoupl se na palubu Erzulie. Na prázdné lodi bylo na první pohled zřetelné, že si na náročné cestě po horních tocích v Teritoriu prožila své.

Odřené desky paluby byly vidět i pod vrstvou bláta a špíny, tmavé skvrny na kabině byly pravděpodobně od krve a část bortu byla ohořelá. Cotton neabsolvoval cestu přes indiánské území bez nástrah. JFK vešel do kabiny, nízké dveře otvírat nemusel, chyběly, někdo je vytrhl. Propátral celý prostor přístřešku, ale bez výsledku, i skříňka na doklady a povolení byla prázdná. Ještě odsunul lavici a nadzvedl kryt, který maskoval falešnou podlahu. Prohlédl tajný prostor používaný k pašování, ale ani tady nic nenašel. Cotton před opuštěním lodi všechny věci odnesl, nebo se jich musel zbavit.

JFK vyšel zpátky na volnou palubu, zadíval se do nazelenalé vody, uslyšel za sebou tiché kroky a prudce se otočil. Stál tam jen Huckle.

„Říkal jsem ti, že máš počkat na břehu," obořil se na chlapce trochu přísněji, než chtěl.

Huckle stáhl hlavu mezi ramena. „Hledáte ve vodě aligátory? Možná nejsou vidět, ale jsou tady. Číhají a jsou rychlí."

„Možná, že věci, které Cotton nepotřeboval, hodil přes palubu," zauvažoval nahlas Kovář.

„V bahnitém dně budete hledat těžko, i kdybyste se zbavil aligátorů, ale jestli něco vyplavalo, tak to bude tutově v rákosí na protějším břehu."

JFK si změřil kluka tázavým pohledem.

„Nekecám, znám to tady v okolí jako svý boty," chvástal se mladík. „Proud zanese všechno, co neklesne ke dnu, právě tam. Zjara jsem tam našel i tenhle parádní slamák, kterej musel spadnout z něčí hlavy rovnou do vody."

Kovář nechtěl Hucklovu pokrývku hlavy komentovat, s určitostí se o ní ale nedalo říct, že je parádní. Vyplatil chlapci slíbenou odměnu a další dolar navíc přidal za to, že ho dovede k místu, kam by mohl proud zanést věci, kdyby je někdo vyhodil z lodi.

Obešli konec slepého ramene až do prostoru, který kluk označil jako naleziště vyplavených předmětů. Před břehem zarostlým rákosím si JFK zul boty i ponožky a vyhrnul si kalhoty. Tady už by polobotky boj s bahnem a vodou nevyhrály. Při prohledávání rákosí si pomáhal dlouhou ulomenou větví a dával přitom pozor, aby nenarazil na mrštného predátora neworleanských močálů. Našel pár rozmočených cárů papíru, zbytek klobouku poznamenaný čelistmi aligátora a dřevěnou kazetu velikosti krabice od bot.

Na suchém břehu objevil placatý kámen, na kterém rozprostřel rozmáčené listiny, ale všechno to byly původně doklady k říčnímu člunu, nebylo mezi nimi nic, co by odhalilo cokoliv o muži, který si nechal říkat Bashi nebo Cotton. Cár klobouku po zběžné prohlídce odhodil zpátky do rákosí a začal zkoumat malou truhličku. Byla to kvalitní práce z dubového dřeva, truhlička byla zajištěna malým zámkem a na víku byl úhledně vypálený nápis MUTABOR DX. Protáčel dřevěnou kazetou v ruce a litoval, že

nemá u sebe nůž, aby ji mohl vypáčit a podívat se dovnitř. Bowiák u pasu by vypadal na banketu, ze kterého se vytratil před necelou hodinou, opravdu nepatřičně.

„Chcete se, pane, mrknout, co v ní je?“ natáhl Huckle ruku s malým zavíracím nožíkem.

„Ten tě musel stát dost peněz,“ odhadoval JFK, kterému se už dostalo pod kůži povědomí, že v tomhle světě mají věci vyrobené z kovu vysokou cenu.

„Koupil jsem si ho z prašulí, co mi vyplatil váš účetní, když jsem mu ukázal, že jsem se naučil číst a psát. Na ulici je to někdy drsný a ostrá čepel se muži hodí.“

John nekomentoval, že Huckle začlenil sám sebe mezi muže, ale chápal, že žít na ulici musí být hodně těžké.

„Čím chceš být, až vyrosteš?“

„Budu kapitánem na parníku,“ vyhrkl bez zaváhání Huckle.

„Tak to se budeš muset naučit víc než jen číst a psát,“ usmál se JFK. „A budeš muset začít pěkně od začátku. Snad bych ti mohl najít místo plavčíka na některém z našich člunů.“

Hucklemu zasvítily oči nadšením, ale to už Kovář neviděl, protože zasunul nůž pod víko dřevěné kazety a zapáčil. Zámek pod náporem čepele povolil, poklop se otevřel. Skleněné ampule naskládané jedna vedle druhé, pečlivě zajištěné korkovým špuntem, ale všechny prázdné. JFK si jednu prohlédl proti slunci. Malé kapičky na stěně by se mohly shodovat se vzorkem drogy, kterou našli u mrtvého náčelníka v Teritoriu. Vložil skleněnou nádobku zpátky mezi ostatní a kazetu zavřel.

JFK věděl, že Cotton do řeky určitě nenaházel zlato, které dostal od indiánů výměnou za drogu, která z jeho válečníků udělala neporazitelné bojovníky. Bednu se zlatem nemohl odnést těžko přístupným terénem po stezce, nepřeložil ji ani na jinou loď, udělal něco jiného. JFK nemusel být žádný zálesák nebo stopař, aby podle polámaných větví a hlubokých stop v měkké půdě poznal, že Cotton a jeho lidi táhli materiál nahoru do strmého svahu.

„Nevíš, co je nahoře na kopci?“ zeptal se chlapce.

„Vede tam cesta do New Orleans.“

„Proč jsme se plahočili po pěšině podél řeky, když tu vede ta cesta?“

„Ta silnice se do města klikatí mezi usedlostmi a trvalo by nám to po ní jednou tak dlouho,“ argumentoval Huckle.

„Moje chyba, měl jsem se tě nejdřív zeptat a pak použít drožku,“ povzdechl si Kovář. „Vezmi tu truhličku a odnes ji ke mně domů, předáš ji správci domu Josiphu Brenovi.“

Huckle popadl dřevěnou kazetu i s dalším dolarem za odnos a ztratil se mezi stromy. JFK vyrazil do prudkého úbočí a proklínal lakýrky s hladkou podrážkou při každém uklouznutí. Vyšplhal až nahoru na úzkou cestu, pro kterou byl silnice příliš honosný název, víc připomínala širší stezku rozježděnou vozy. Musel dát v duchu Hucklemu za pravdu, kdyby po téhle cestě nějakého drožkáře přinutil jet, trvalo by jim to jednou tak dlouho.

John se vydal k New Orleans, směrem, kterým by se pravděpodobně vydal i Cotton. Za prvním návrším zahlédl malý statek a začal se k němu krok za krokem přibližovat. Jako prvního uviděl mladého černocha. Ten přestal pracovat na poli, otočil se k domu a zavolal něco, čemu John nerozuměl. Ze stavení vyšel muž kolem padesátky s vyhrnutými rukávy a zaclonil si dlaní oči, aby ho neoslepovalo slunce.

„Dobrý den, monsieur, co pro vás můžeme udělat?“ zeptal se zdvořile farmář s charakteristickým francouzským přízvukem.

JFK si pomyslel, že jeho vizáž asi tak moc neutrpěla, ještě dokázal zapůsobit dojmem člověka z vyšší společnosti.

„Dobrý den, jmenuji se John Francois Forgeron a potřeboval bych odvézt do New Orleans. Samozřejmě zaplatím,“ zkusil to Kovář francouzsky. Zabrnkat farmářovi na rodnou strunu nemuselo být na škodu.

„Mon dieu, ani nevíte, jak mě těší potkat tady krajana. Já jsem Moitessier a vítám vás na svém statku.“

„Pane Moitessiere, jistě jste poznal, že nejsem rodilý Francouz.“

„Dobré francouzské kořeny se ale poznají na první pohled, monsieur Forgeron."

„Jste velice laskavý. Nenavštívili vás minulý týden nějací muži, kteří by chtěli pomoct odvézt nějaký náklad?"

„Minulou středu, pane," řekl po chvilce přemýšlení farmář. „Jo, určitě to bylo minulou středu, protože se mi večer otelila kráva. Nejdřív přišel jenom jeden, že potřebuje půjčit vůz. Nevypadal tak nóbl jako vy, ale peněz měl jak šlupek. Další dva pak čekali na cestě tady kousek za zatáčkou, u páru beden. Pročpak se ptáte?"

„Ti chlapi mi ukradli můj majetek," spřádal JFK smyšlenou historku. „Chtěl bych je dopadnout, tak by mi pomohlo, kdybych věděl, kam jste jim odvezl ty bedny."

„Merde! Ty bedny byl váš ukradený majetek? Zapřísahám se, pane, že jsem to netušil."

„Já vám věřím, pane Moitessiere, ale potřeboval bych vědět, kam je odvezli."

„No to já nevím, pane, každou chvíli se mi měla telit kráva a já u ní musel čekat. Ale jel s nimi můj negr, zeptám se ho. Denzele! Denzele, pojď sem!"

Na zavolání přišel z pole mladý černoch, kterému se na obličeji leskly kapičky potu.

„Denzele, víš, kam odvezli ti chlapi ty věci? Bylo to minulý týden, když jsi s nimi jel do města a telila se nám kráva."

Denzel neřekl ani slovo, jen naznači, že ví.

„Dobře, Denzele," kýval spokojeně farmář hlavou, „okamžitě zapřáhni povoz. A pojedeš s námi, ukážeš nám, kde jsi je vyložil."

Denzel jen opět přikývl, že rozumí.

„Nezlobte se na něj, pane, je to jen hloupý, neuctivý negr z Afriky. Určitě nás ale dovede na to správný místo."

JFK raději farmářova slova nekomentoval a musel se hodně přemáhat, aby mu nedal ránu do zubů. Nesnášel tyhle povýšenecké rasistické řeči, jenže teď něco od farmáře potřeboval, a jedním úderem pěsti stejně tenhle svět ani myšlení lidí nezmění.

Než Moitessier s Denzelem zapřáhli kobylu do povozu, osvěžil se Kovář džbánem vody, který mu přinesla farmářova žena. Otevřený povoz bez plachty měl sezení na vyvýšeném kozlíku a vzadu měl prostor na materiál, kam se teď usadil Denzel. JFK sedící vedle farmáře pozoroval okolní krajinu, a protože kobyla nepatřila k závodním šampionům, dorazili do města za více než hodinu. Denzel farmáře navigoval pokyny ruky až do místa, kam minulou středu dojel Cotton se svými muži. Zastavili v neworleanských přístavních docích.

Kovář si nechal ukázat přesné místo, kde Denzel složil Cottonovy bedny, a zaplatil farmáři za odvoz do města. Počkal, až Moitessier odjede, a rozhlédl se po okolí. Stál na kraji doků kousek od přístavní krčmy bez jména.

Teď pozdě odpoledne byla hospoda plná přístavních dělníků, kteří utráceli své právě vydělané peníze. Hovor utichl a hlavy všech konzumentů se zvědavě otočily ke Kovářovi ve dveřích; on do jejich světa nepatřil. Většina mužů ho nepřestala sledovat ani u nálevního pultu.

„Neviděl jste minulou středu naproti vaší hospodě tři chlápky s několika bednami?“ řekl záměrně nahlas k výčepnímu, aby to slyšelo co nejvíce lidí. „Za informaci dobře zaplatím. Pět dolarů, pokud bude přesná.“

V nálevně to zašumělo, chlap za pultem jen zvedl pohled ke Kovářovi, ale k odpovědi se neměl.

„Co kdybys, ty nafintěný panáku, koupil chlapům, co celej den dřou, rundu a pak vypad zase těma dveřma ven?“ ozval se ramenatý dělník opřený o pult. Svoje slova podtrhl hnědým plivancem z rozžvýkaného tabáku na podlahu směrem ke Kovářovi.

„Snad si nemyslíte, že bych vám objednal nějaký alkohol, aniž bych obdržel informace, které potřebuji,“ reagoval schválně přehnaně rezervovaně John, kterému bylo jasné, že pokud si nesjedná patřičný respekt, nikdo se s ním bavit nebude. Rozhodl se přijmout roli, kterou mu přidělil neomalený dělník, a vyprovokovat ho.

Sálem zaburácel pobavený smích nad Kovářovou naivitou.

„Jasně, že to takhle myslím, troubo," pochechtával se dělník. „Nech nám všechny svoje prachy a my se z nich uctivě na tvoje zdraví už nějak pohostíme. A věř, že nám ještě poděkuješ, žes mohl ve zdraví odejít."

„Nehodlám utrácet svůj kapitál sponzorováním popíjení na mé zdraví, jsem ve skvělé tělesné kondici. Požaduji za svou investici pěti dolarů užitečné informace," namítl JFK arogantním stylem odkoukaným od Duranda, předpokládal, že to přinese výsledky.

„Tak já ti to řeknu polopatě, blbečku, vysypej všechno z kapes na pult a vypadni, jinak dostaneš přes hubu a přijdeš i o ty svoje nažehlený hadry."

„Přeci byste mi nechtěl ublížit? Ačkoliv jste níže na společenském žebříčku, chovám se k vám dostatečně slušně. Tak nebuďte hrubý, nebo bych vám musel uštědřit výchovnou lekci, například políček."

„Gomezi, dej si pozor, chce ti dát políček," rozřehtal se výčepní a po něm celá putyka.

„Ty zasranej hajzle, vytřu s tebou celou hospodu," zařval rozzuřený Gomez a vyrazil ke Kovářovi. Dělník natáhl ruce a chtěl JFK přitlačit ke zdi, ale John mu vykročil vstříc. Chytil Gomeze za ruku, stlačil ji dolů a zalomil. Přikrčil se, stáhl dělníkovu paži s sebou a přes vlastní bok převalil chlapa na zem. Podlaha zaduněla pod Gomezovými zády, dělník vyvalil oči a lapal po vyraženém dechu. Kovář hmátl k dělníkovu opasku a s jedovatým zasyčením vytáhl z pouzdra dlouhý nůž, který mu opřel špičkou o hrdlo.

„Ještě někdo má zájem si to rozdat?" rozhlédl se JFK po hospodě.

Pár dělníků vstalo od stolu, ale nikdo nechtěl vstoupit do konfliktu první. Gomez stále vypadal na umření. JFK od něj odstoupil a nožem ukázal na vyzáblého chlapa od prvního stolu. „Vytáhni ho ven, ať se nadýchá čerstvého vzduchu."

Hubeňour vynaložil veškeré úsilí, aby Gomeze vyvlekl z nálevny.

„Tak viděl někdo minulou středu ty tři chlapy s bednami? Za užitečnou informaci nabízím celých pět dolarů."

„Já je viděl," zabručel bezzubý chlap, který seděl v rohu hospody. „Přivezl je ňákej negr na povoze, vyložili bedny a von zasejc vodjel, jako myslím ten černej."

„Já s nimi ale mluvil," prohlásil další dělník.

O pět dolarů začínal být zájem.

„O čem jste se bavili?" zpozorněl JFK.

„Nabíd jsem se, že jim pomůžu sehnat loď, kamkoli budou chtít. Potřeboval jsem prachy, ten den jsem nesehnal žádnej džob."

„Nalodili se někam?"

„Nevím, ten posranej yankee, co jim šéfoval, mě poslal do prdele."

„Myslíte, že byl ten chlap z Unie?"

„Dyť říkám, byl to yankee, poznal jsem to, jen co votevřel tu svoji smradlavou hubu. Často nakládám zboží na parníky ze severu a musim poslouchat ty jejich pitomý kecy."

„Viděl jste je tam ještě později? Nevíte, kam mohli odejít?"

„Smrděli tam do soumraku, pořád si dávali majzla na ty bedny. Pak jsem odtáh do noclehárny, když mi bylo jasný, že už neseženu žádnej kšeft, takže nevím, kam se zdekovali."

„Když jsem před půlnocí zavíral hospodu, tak už tam nikdo nebyl," prohodil hospodský, který napínal uši, aby mu nic neuniklo.

JFK vyplatil dělníkovi, který mluvil s Cottonem, pět dolarů, hospodskému a bezzubému štamgastovi dal za snahu po dolaru a odešel z nálevny. Při opouštění putyky si dával pozor, jestli na něho někde v záloze nečíhá Gomez, ale venku nikdo nebyl. Stopl si první projíždějící drožku a nechal se odvézt do svého domu.

Penzion U Krevety poskytoval Raymondu Marlowovi mimo slušné ubytování i dobré jídlo za rozumnou cenu. Detektiv po večeři stále spokojeně seděl za stolem a mezi prsty točil stopkou koktejlové sklenice s gimletem. Zvedl hlavu ke Kováři, jehož postava zastínila výhled na západ slunce.

„Dobrý večer, pane Marlowe," pronesl zdvořile JFK, „je u vašeho stolu volno?"

„Taky vás zdravím, pane Smithi. Posaďte se."

John si pamatoval, že v tomhle penzionu podávali slušné pivo, a pohotově si jedno u číšníka objednal. „Uzavřel jste Rawbackův případ s jeho snoubenkou?"

„Ano, nepříjemná záležitost. Vrátil jsem jí řetízek a oznámil smutnou zprávu, že John Rawback leží pohřbený na břehu Červené řeky."

Oba muži se na chvíli odmlčeli. Čtením deníku nahlédli do soukromí mrtvého muže, který sobě i své milé plánoval zcela jinou budoucnost, než byla realita. Bylo to, jako když ve válce umírají civilisté… JFK tu myšlenku zaplašil, příliš přivolávala minulost.

„Jaké jsou vaše plány? Vracíte se do Kalifornie, nebo jste tady získal nějakou další zakázku?"

„Mám peníze akorát tak na návrat. Původně jsem si chtěl otevřít v San Francisku nebo Los Angeles stálou detektivní kancelář, ale teď na to nemám dost prostředků. Tragická Rawbackova smrt těžce zasáhla mou klientku, slečnu Warenbeckovou." Marlowe se zamyslel, jako by uvažoval, zda má pokračovat dál. „Nedokázal jsem jí vyúčtovat ani cent," přiznal a obrátil do sebe zbytek koktejlu. „Dívám se na to ale z té lepší stránky, z nulového honoráře nemusím platit daň z příjmu."

„Vy jste pořád optimista, vždy vidíte sklenici spíše napůl plnou než poloprázdnou."

„Určitě si nebudu kazit náladu tím, že mám hluboko do kapsy. Bohužel na obzoru žádný další kšeft nemám, pokud jste mi nepřišel nabídnout práci vy."

„Skvělá dedukce, Marlowe," usmál se John a upil osvěžující pivo ze sklenice, kterou na stůl před okamžikem postavil číšník. „Disponujete vlastnostmi, které by byly pro firmu Durand a spol. přínosné. Nahoře v divočině jste prokázal, že máte talent řešit zamotané záležitosti a nebojíte se vzduchu otráveného olovem. Hodilo by se mi, aby tak bystrý a pohotový chlap pracoval pro mě."

Marlowe po Kovářovi střelil zkoumavým pohledem a pak se soustředil na svou prázdnou sklenici. „Děkuji, ale lichotky si šet-

řete pro nějakou dámu, protože pokud si máme plácnout, musím vědět, o co jde. Pořád hledáte toho chlapa, co vám nevrátil loď?“

„Ano, pořád ta stejná záležitost. Pokud si pamatujete, tak si čluny pronajal muž jménem Helmuth Wolfgang, ale v Teritoriu jsme narazili na Cottona, který používal jako další totožnost jméno Bashi. Pár dní před námi se Cotton se dvěma muži vrátil do New Orleans, zakotvili v jednom slepém říčním rameni. Stopu jsem ztratil v přístavu, naposledy je tam viděli minulou středu i s bednami, v kterých měli to zlato od indiánů. Ani nevím, jak vypadá, zjistil jsem jen, že snad pochází z Unie[1],“ vzpomněl si John.

„Bude se muset prověřit, které lodě od té doby odplouvaly z New Orleans a kam. Ale svoji loď máte zpátky. Prohledal jste ji?“ Marlowa problém očividně zajímal.

„Nenechal na palubě žádné stopy. U břehu jsem našel jen skříňku s prázdnými ampulemi od drogy. Na víku schránky byl vyleptaný nápis Mutabor DX. Zřejmě tak tu drogu pojmenovali.“

„Moc toho opravdu nemáte,“ zamračil se detektiv. „Jsou ve vaší firmě nějaké doklady o pronájmu těch lodí?“

„Prověřil jsem na našem obchodním oddělení zápis o pronájmu. Helmuth Wolfgang se prokázal licencí pro obchod v Teritoriu na své jméno vystavenou v New Orleans, ale na obchodním úřadě nemají evidované žádné povolení ani na Wolfganga, ani na Cottona.“

„Takže padělek, nebo se váš zaměstnanec, který lodě pronajímal, nechal podplatit.“

„Pronájem dvou drahých říčních člunů je riziková záležitost, celou transakci kontrolovala přímo naše obchodní ředitelka.“

„Paní Hornbullová? V tom případě to musel být dobrý padělek, předpokládám, že ta žena se nedá lehce oblafnout. Je právě tak chytrá, jako je krásná.“

John se na detektiva tvrdě podíval, ten ale nehnul ani brvou. „Tomu věřte stoprocentně,“ potvrdil mu nakonec.

---

[1] Unie – v této realitě jsou od Spojených států amerických (svobodný Sever – Unie) odtrženy Konfederované státy americké (otrokářský Jih – Konfederace)

„Jednu ze dvou lodí máte zpátky. Toho chlapa chcete najít kvůli zlatu, pomstě, nebo chcete získat ten jeho lektvar pro své obchodní aktivity?“

„Vy jste sloužil v armádě, Raymonde, sám jste to říkal. A je mi jasné, že ne v kuchyni.“

„Přihlásil jsem se dobrovolně jako mladíček a dostal jsem se do francouzských zákopů ve světové válce. Nemám na to hezké vzpomínky a nerad o tom mluvím.“

„Takže si určitě dovedete představit, co by dokázala způsobit ta droga, na kterou jsme narazili, u vojáků v bojové linii. Na vlastní oči jste viděl, co dokáže. Cotton ji testuje a já nechci, aby něco takového bylo zneužito. Ta věc musí být zničena a lidi zodpovědní za její výrobu zastaveni.“

Marlowe mlčel, bylo na něm vidět, že zpracovává všechny informace a zvažuje nabídku.

„Nevím, zda jste opravdu takový idealista, nebo to jen předstíráte,“ potřásl nakonec hlavou. „Mou taxu už znáte, deset dolarů denně plus výlohy.“

„Výborně, zastavte se zítra v sídle firmy u Hornbulla, vymyslí pro vás nějakou smlouvu, abychom byli kryti před případným vyšetřováním. Do práce se můžete dát hned.“

„Ale nejprve bychom si mohli dát drink,“ navrhl detektiv.

Kovář souhlasně přikývl. Tenhle chlap se mu prostě zamlouval.

Hornbull by se nejraději zúčastnil vyprošťování Erzulie osobně, ale dostal vzkaz od JFK, že má čekat dopoledne na Marlowa. Poslední instrukce i s pozicí lodě zakreslenou v mapě předal předákovi a vrátil se do kanceláře. Neměl tu místnost vůbec rád, byla pro něho symbolem veškerého papírování, které nenáviděl. S chutí trávil pracovní dobu kdekoliv venku, v přístavu nebo na některé z firemních lodí, ale ne v kanceláři. Měl pocit, že ho ta místnost zabíjí. Bohužel to jeho žena Anette viděla právě opačně, chtěla ho vytrhnout z práce v přístavu a zavřít mezi ty čtyři stěny jako do nějaké cely.

Ještě ani nedosedl do své židle a muž z ochranky oznámil, že se dostavil Raymond Marlowe. Hornbull kývl na bodyguarda, aby ho přivedl do kanceláře, a začal hledat na stole mezi papíry smlouvu pro detektiva, kterou mu připravilo právní oddělení. Jeho snaha byla marná a při Marlowově příchodu to nechal být.

„Sakra, budu se muset zeptat naší sekretářky, kam založila smlouvu, kterou pro tebe připravili," nezdržoval se Hornbull zdvořilostními frázemi. Marlowa dobře znal z několikatýdenní plavby do Teritoria.

„To má čas," mávl rukou Marlowe, „přišel jsem se domluvit na dalším postupu."

„Máš nějaké konkrétní návrhy?" Hornbull na vyšetřování moc nebyl, zastával obvykle mnohem přímější přístup. Marlowe mu svým příchodem tak trochu vytrhl trn z paty.

„Porozhlédl bych se po tom padělateli obchodní licence. Tak dobrých falzifikátorů v neworleanském podsvětí moc nebude. A potřeboval bych seznamy pasažérů, kteří od minulé středy opustili Orleans. Jde především o parníky plující až do Unie," vypočítával Marlowe.

„To nebude problém, v přístavu jsem dennodenně a většinu jednatelů lodních společností znám osobně. Co se týká těch padělatelů, dám ti kontakt na jednoho známého. Ten by ti s tím mohl poradit."

Marlowe mlčky počkal, až mu Hornbull napíše adresu na rub papíru, který nemilosrdně vytáhl z jedné ze složek, aniž by se podíval, co je na něm napsané. Usoudil, že administrativní pracovník z něj opravdu nikdy nebude.

„Odvolej se na mě," podal mu Hornbull list. „Večer bychom se mohli setkat, abych věděl, jak jsi pokročil, ale uvítal bych, kdyby to bylo někde jinde než tady v kanceláři."

„To není problém, co takhle v sedm v penzionu U Krevety?"

„Dohodnuto," souhlasil Hornbull, který byl rád, že už se do kanceláře nemusí dnes vracet. „Vezmu s sebou tu smlouvu a kartu, abys měl volný vstup do budovy."

Bylo téměř půl osmé, číšník servíroval před Hornbulla už třetí skleničku bourbonu, když do penzionu U Krevety konečně dorazil Marlowe. Kývl na pozdrav, posadil se naproti Hornbullovi a objednal si gin.

„Omlouvám se, že jdu tak pozdě, měl jsem toho hodně na obíhání. Máš ty seznamy cestujících?"

„Získal jsem seznamy od většiny lodních společností, ale převzal si je pan Smith."

„Dobře, my se budeme věnovat našemu padělateli."

„Ještě než začneme, mám pro tebe tu smlouvu a firemní průkaz," posunul Hornbull po stole větší obálku. „Podepiš dvakrát, kopii si vezmu s sebou."

Detektiv přelétl očima text dokumentu zaručující důvěrnost pro klienta i v případě vyšetřování policejních orgánů. Stihl ho podepsat dřív, než před něj přistál jeho drink. Odložil pero a s požitkem v ginu omočil rty. „První vždy chutná nejlépe. A na další první si člověk musí počkat do dalšího dne," poznamenal.

Hornbull do sebe vyklopil bourbon, aniž by hnul brvou.

„Dobrých padělatelů v Orleans opravdu moc není, na jejich spočítání by stačila i čtyřprstá ruka nešikovného tesaře," ušklíbl se Marlowe vlastnímu vtipu a zapálil si cigaretu. „Vyloučil jsem chlapa, co ho loni odsoudili k deseti letům nucených prací. Z vězení by takovou práci nezvládl. Dalšího možného kandidáta nedávno probodl žárlivý manžel, když ho načapal mezi stehny svojí drahé polovičky. Třetí chlápek jménem Ward vypadá nadějněji. Nebyl sice doma, když jsem si šel prohlídnout barák, v kterém bydlí, ale naštěstí je jeho správcová docela upovídaná paní. Stačilo ji nasměrovat na to správné téma a vytáhl jsem z ní, že měl tak před dvěma měsíci nějakou návštěvu z Unie."

„To by mohl být při troše štěstí Cotton," přemýšlel Hornbull. „A co ten čtvrtý padělatel?"

„Ten momentálně žije na statku za městem, toho si necháme úplně na konec, když nám to nevyjde s Wardem."

„Stihneme Warda ještě dneska proklepnout?“ zavrtěl se Hornbull na židli.

„Když vyrazíme hned, tak určitě. Není to daleko,“ típl Marlowe cigaretu a obrátil do sebe na ex zbytek panáku ginu. „Útrata je na mě, za to zpoždění.“

Hromady papíru byly naskládány vedle sebe podle dní, jak šly za sebou. JFK sáhl na další komín lejster a pročítal jmenné seznamy. Začínal mít pocit, že se mu rozpíjejí před očima.

Z práce ho vytrhlo zaklepání na dveře, a aniž by stačil nějak zareagovat, vstoupila do kanceláře Anette.

„Neruším?“ ladně vplula až k jeho stolu.

„V žádném případě,“ odložil dokument na vrchol hory z bílého papíru s inkoustovou modří.

„Slyšela jsem, že jsi včera našel jednu ze ztracených lodí.“

„Erzulii,“ potvrdil JFK a přistihl se, že zírá Anette do výstřihu. Alespoň si potvrdil, že pohlédnout do jejího dekoltu je příjemnější než zírat na soupisy pasažérů.

„Máš nějaký přibližný odhad škod? Potřebovala bych předběžně vědět, jak vysoká bude asi investice na opravu, a hlavně, kdy bude opět v provozu.“

„Člun je schopný plavby, stačí menší oprava bortu, vyčistit a natřít palubu, ničeho jiného jsem si nevšiml.“

„O té druhé nevrácené lodi nemáš žádné zprávy,“ spíš oznámila, než by se ptala, a lehce se bokem opřela o hranu stolu.

Moc pěkným bokem, proletělo Johnovi hlavou. Proč vlastně za mnou přišla? Tohle byla práce pro posledního účetního ve firmě. Chtěla se mnou mluvit o samotě? Doufala, že po ní vyjedu? „Blbost!“ vyletělo Kovářovi z úst.

„Co prosím?“

„Eh, promiň, cos to říkala? Jo, už vím, ta druhá loď. Obávám se, že ji budeme muset odepsat.“

„Co si to prohlížíš?“ sklonila se blíž k Johnovi, až ho ovanul její jemný parfém. „Naše výroční zpráva o hospodaření to asi nebude?“